

: Posamezna številka 6 vinarjev :

„JUTRO“ izhaja vsak dan — tudi ob nedeljah in praznikih — ob 3. zjutraj, ob ponedeljkih ob 10. dopoldne. — Naročnina znaša: v Ljubljani v upravnistvu mesečno K 1 20, z dostavljanjem na dom K 1 50; s pošto celoletno K 20—, polletno K 10—, četrtletno K 5—, mesečno K 1 70. Za inozemstvo celoletno K 30—, Telefon številka 303.

JUTRO

NEODVISEN POLITIČEN DNEVNIK.

: Posamezna številka 6 vinarjev :

Uredništvo in upravnistvo je v Frankovskanli ulici 8. Dopolni se pošiljajo uredništvo, naročnina upravnistvu. Neprankirana pisma se ne sprejemajo, rokopisi se ne vračajo. Za oglase se plača: peti vrsta 15 v, osmi vrsta, poslana in zahvale vrsta 30 v. Pri večkratnem oglaševanju popust. Za odgovor je priložiti znamko. Telefon številka 303.

Dr. Rybař in dr. Gregorin v Šušteršičevem klubu.

Boj za cvetlice.

Parlament je bil odprt. Vkljub temu, da so že počitnice in da je mnogo Dunajčanov zapustilo vroča mestna tla in so si po raznih letoviščih poiskali miru in počitka, je bil vendar Ring pred parlamentom poln ljudstva in kdor je mogel, si je priporil vstopnico za galerijo. Res so bile galerije polne in dunajske dame so baje pokazale svoje lepe toalete in najmodernejše klobuke.

Počasi so začeli poslanci stopati v parlament. Stari in novi. Stari politiki so se pozdravljali med seboj, novi so se seznanjali. Pomenkovali so se o volitvah, o položaju. Časnikarji so obdajali uglednejše poslane in jih izpraševali o njih mnenju.

Tako se odpravlja vsak parlament. Nato je prišel ministrski predsednik Gautsch z ministri in je pozval po letih najstarejšega poslanca, da odpre parlament. Poslanec baron Fuchs je kot najstarejši stopil na predsedniško mesto in je začel govoriti o nalogah novega parlamenta. Na to je sprejel obljubo novoizvoljenih poslancev, ki so vsak v svojem jeziku obljubljali, da bodo delali v korist države in narodov.

S tem je bila prva seja zaključena. Ko je stopil v parlament Gautsch, je bila baje velika tišina v znamenje nejasnosti. Kakor tišina pred nevihto. Kmalu na to pa se je pojavilo prvo znamenje.

Poslanci so namreč prišli k prvi seji s cvetlicami: nemški radikalci so imeli plavice, socialni demokratje rdeče nagelje, narodni socialci bele in rdeče nagelje, slovenski klerikalci bele nagelje.

Pokojni Lueger je najbolj ljubil beli nagelj in od takrat je beli nagelj krščansko-socialni znak. Toda krščanski socialci si tokrat niso našli nageljev, menda v znamenje žalosti.

Najstarejši parlamentarni časnikar je poklonil starostnemu predsedniku tudi šopek cvetlic. In ta šopek cvetlic je vzbudil prvi parlamentarni boj, zato ker je bil v njem rdeč nagelj.

Znani nemški poslanec Wolf namreč ne more videti rdečih nageljev zato ker jih nosijo socialni demokrati in so znak internacionale. Zato je rdeči nagelj na predsedniški mizi Wolfa zbudil v oči in je začel kričati, da mora nagelj zginiti. Pridružili so se mu tudi drugi nemški radikalci. Parlamentarni boj se je torej začel v znamenju boja za cvetlice. Ali naj bo to znamenje, da bo novi parlament stalno zboroval v znamenju tega boja?

Nemška plavica je seveda nekoliko huda na rdeči nagelj, kajti rdeči nagelj je postala precej priljubljena cvetlica in celo marsikateri Dunajčan si ga je našel namesto belega in namesto plavice. Ne da se tajiti: v pridi je boj za prednost, in kar je boljše in lepše bolj vabi. Rdeči nagelj je

gotovo lepši od belega in tudi lepši od plavice.

Toda ne prenačimo se: ljudje gledajo na svet s predsodki in objektivnost je zelo redka stvar: Nemcem zelo ugaja nemška frankfurterica, nam se zdi neukusna, socialisti ugaja rdeča zastava, nam je morda bolj po godi trobojnica. Isto je s cvetlicami in s strankami. Zato ni nič čudnega, da se ljudje kakor je Wolf vznemirjajo zaradi cvetlice. Vse to delajo predsodki.

Pod različnimi znamenji so ljudje vodili svoje boje. Naš novi parlament je začel boj v znamenju cvetlic. Morebiti od tega narodi ne bodo imeli najlepših uspehov, cvetlica je primeren okrask za slavnostne dni, življenje pa potrebuje dela in čele delo venča — z uspehom.

Govorniška šola.

V seji akademičnega senata dunajske univerze je bil sprejet predlog komisije, da se ustanovi stolica za retoriko in da se napravi vloga na naučno ministrstvo. Take stolice se bodo pozneje ustanovile tudi na drugih univerzah.

(Poročilo „N. Fr. Pr.“)

V „N. Fr. Presse“ se je pojavilo par zanimivih člankov o govorniški šoli oziroma o tem, da se na visoki šoli goji govorništvo kot posebna veda.

Bivši rektor dunajske univerze Bernatzik prav vneto zagovarja misel, da naj bi se tudi pri nas oživila na univerzi posebna stolica, ki bi imela namen proučevati govorništvo in vzgajati govornike. Tudi v Angliji, ki je domovina parlamentarizma, se goji govorništvo na visokih šolah.

Pri nas živimo v času hudih parlamentarnih bojev, kjer se bje boje za pravice milijonov — z besedami. Dober govor zmaga nad slabim — potrebujemo torej dobrih govornikov posebno med poslanci, ker le taki poslanci morejo v zbornici res nastopiti in tako povzdigniti naš parlamentarizem. Poslanec ki ni dober govornik je po mnenju prof. Bernatzika slab poslanec.

Mi bi k temu lahko rekli sledeče: pogosto ne pomaga najboljši govor v parlamentu, nasprotni klubi glasujejo „proti“ pri tem pa je glas negovornika enako vreden glasu najboljšega govornika. Gotovo pa je, da mora biti poslanec dober govornik, ako hoče biti res dober poslanec, ker v gotovih položajih more računati na zmago svoje govorniške zmožnosti.

Pri nas so klerikalci uveljavili nazor, da poslancu ni treba ne govorniških in ne drugih zmožnosti, da je dovolj, če se slepo pokori dr. Šusteršiču; mi smo mnenja, da bi dobri govorniki nas bolje predstavljali v

zbornici, kakor taki nemi glasovalci, ki niso dosti boljše od kakih klerikalnih občinskih kimovcev. Vendar naši klerikalci govornikov niso nikoli odklanjali, nasprotno so celo ustvarili nekeke govorniške vaje, kjer so vadili svoje ljudi v govorništvo. Kaki so bili uspehi, ne vemo. Agitiranja so se res naučili, ampak govorniška bolj malo, ker je manjkalo govorniških zmožnosti. Vprašanje je namreč, če se da govornika sploh izučiti.

Prof. Suess je priobčil svoje misli v „N. Fr. Presse“, kjer pravi, da ne veruje, da bi mogla šola dati govorniške moči, ako ni zmožnosti. Zgodovina nas drugače uči. Demostenes ni kazal nikakih govorniških zmožnosti, toda njegova trdna volja, da postane govornik, je nazadnje zmaga, premagal je vse napake v izgovarjanju in v gestah ter je postal najslavnejši govornik grškega naroda. Toda Demostenes je bil samo eden; po njegovem zgledu bi se morali ravnati vsi, ki hočejo postati slavni govorniki, toda vprašanje je, če bodo dosegli iste uspehe. Prof. Suess pravi, da se je v gimnaziji naučil nekaj o govorništvi: slišal je, da se deli govor na začetek ali uvod, na izvajanje in konec, toda to je mogel uporabiti le enkrat, ko je govoril o nekem vodovodu, drugače ni mogel nikoli več porabiti, kar se je naučil. To se pravi, da se da o govorništvi malo naučiti in da se to ne pride od veljave. Prof. Suess je mnenja, da je pri govoru glavna stvar prepričanje, govornik mora biti globoko prepričan o tem, o čemer govori. Vera v zmago njegove ideje daje njegovemu govoru zmagovalno moč. V tem se govor razlikuje od predavanja. Predavatelj lahko premišlja in preudarja, govornik mora govoriti z enim samim namenom, da poslušalca prepriča o tem, o čemer govori.

Po vsem presojeno moramo reči: govorniku je treba zmožnosti in vaje: sama zmožnost brez vaje prav tako ne zadostuje, kakor vaja brez zmožnosti.

To daje opravičenost govorniškimi šolam.

Vprašanje ostane še vedno, koliko bi koristile stolice za retoriko, ali bi nam res vzgojile govornikov. V ljudskem parlamentu vidimo večinoma moke, ki niso videli visokih šol; kakega pomena bi potem bile stolice za parlamentarizem?

Pogosto se pojavi med narodom dober govornik, ki morebiti ni imel prilike, da bi bil mnogo študiral; njegova beseda je bolj prepričljiva, kakor globoko učenjaško zasnovan govor. Ako hoče univerza gojiti govorništvo, se iz tega vidi, da se hoče zopet za korak približati življenju in praktično vzgajati.

Bili so časi, ko je bilo govorništvo takorekoč prva in glavna stvar višje šole. Take so bile grške retorske šole. Ob času rimske republike je hi-

tela bogata rimska mladina v Atene in na druge grške šole — učiti se govorništva. Cicero, Julij Cezar in drugi so šli tja, da so postali — govorniki. Se ob času, ko so zavladali Cezarji in ni bilo javno življenje na rimskem forumu tako živahno, so v Rimu bili posamezni retorji, ki so vzgajali govornike in pisali knjige o govorništvi. Tudi srednjeveška univerza je vzgajala govornike in je učila po logičnih pravilih dokazovali dane verske resnice. Javne disputacije so imele namen, da so govorniki pokazali svoje zmožnosti. Slavni Duns Scotus je n. pr. na 52 načinov dokazal, da je Marija brez madeža izvirnega greha spočeta itd. Visoka šola je torej od nekdanj vzgajala govornike.

V novejšem času so govorništva gojila akademična društva in so s tem nadomestila to, česar jim ni dala univerza. Življenje v društvih je dalo mnogo prilike vsakemu, da se pripravljajo za govornika in parlamentarca; ako univerza to spopolni s posebno stolico je to hvalevredno, in bo gotovo ugodno vplivalo na one, ki hočejo prej ali slej nastopiti v javnosti.

Pri nas hoče biti govornik vsak, ki govori; biti bi moralo narobe: vsak naj bi bil govornik kdor hoče govoriti.

Nam Jugoslovanom ne manjka temperamenta. Skušajmo torej postati dobri govorniki, čeprav nimamo svoje univerze — z govorniško šolo.

Iz slovenskih krajev.

Iz Ljubljanske okolice. Včeraj 17. t. m. sem dobil od okr. glavarstva v Ljubljani, dne 4. julija št. 17.763 kazenski nalog, da moram v 14 dneh plačati globo 1 K, ker nisem volil v državni zbor 13. junija. Da nisem volil, je zelo enostavno. Dr. Šusteršiča absolutno nisem hotel voliti, ker vem iz njegovega delovanja v državnem zboru, da mu je ljudstvo kmet, delavec, učitelj i. dr. deveta briga, ampak da on dela v državnem zboru in delegacijah samo za svojo korist (lastni žep in ministrski stol). Ker so pa duhovniki raz prižniti cela dva meseca nas pridušali ter vpili, da je smrten greh vnliti liberalca ali soc. demokrata, da bo vsak pogubljen in da je Judež Iskariot izdajalec, kdor ne voli Šusteršiča, sem si mislil takole: Fant bodi pameten, če hoče biti izveličan, rajše ne voli. Bal sem se smrtnega greha, hudica in večnega pogubljenja v večnem ognju. Da rešim dušo, nisem šel voliti. Zdaj naj pa kdo reče, da ne živimo v blaženi Avstriji in črni Kranjski. Gautsch, usmili se nas!

Iz Postojne. (Argentinsko meso v Postojni.) Pretekli teden je došla v Postojno prva pošiljatev ar-

gentinskega mesa (300 kg). Bilo je hipoma razprodano, in sicer povprek 60 do 70 v ceneje, kakor se je domače meso doslej prodajalo. Kakovost je ugajala, zato je upati, da se bo dobava argentinskega mesa trajno držala. Kakor čujemo, se bode po županstvu odslej dvakrat na teden meso naročalo. Občinstvo se ga bo poprijelo, ker so bile doslej mesne cene v Postojni višje, kakor na Dunaju in je strahovita draginja tujskemu prometu jako škodovala.

Sokolska slavnost v Postojni je v nedeljo popoldne prav dobro uspela. Ploha je pač odvrnila dokaj zunanjih gostov, ki so se bili na menili na veselico, [dasi ni bilo izven Postojne nič reklame. Mnogobrojno občinstvo iz vseh slojev je z zanimanjem sledilo najprej telovadbi postojnskih Sokolic pod vodstvom sestre Stane Kraigherjeve. Vaje s kiji so jako ugajale. Nato so nastopili Sokoli pomnoženi po telovadcih iz St. Petra in Logatca. Pod vodstvom brata Vinka Zaletlja so izvajali točno in elegantno zagrebške proste vaje, potem pa se izkazali na bradli in drogu tako krasno, da se je vse radovalo izvršnih telovadcev in se navduševalo, da se mora tem telovadcem čim prej zgraditi lastni dom, kjer bo trajen in navdušen napredek zagotovljen. Pri veselici je pod vodstvom g. Juvanca zapel mešan zbor „Postojna“ dve skladbi prav dovršeno. Juvancevo prelepo in originalno „Na goro“ so morali ponoviti, občinstvo pa je pozdravljalo skladatelja. Nastopil je tudi salonski orkester, ki je z dobrim nastopom vzbudil željo, da bi številni diletantje nudili večkrat postojnskemu občinstvu kaj višjega glasbenega užitka. Postojnska domača godba je igrala prav dobro, posebne plesne komade. Okrog paviljonov, kjer so stregle domače dame, se je kmalu razvila živahna zabava, ki je trajala pozno na večer, dokler ni dež razgalil občinstva. Vsled velike požrtvovalnosti prirediteljev in občinstva bode gmeten uspeh prav zadovoljiv. Spet je zbranih nekaj kamenov za zgradbo „Sokolskega doma“.

K vprašanju izstopa iz katoliške cerkve.

Prijatelj našega lista nam piše: „Jutro“ je ventiliralo vprašanje izstopa iz katoliške cerkve. Meni se to zdi čisto pravi, kajti to vprašanje je prav aktualno, bolj kakor si ta ali oni misli.

V katoliški cerkvi je danes ogromna večina ljudi — ne le med t. zv. inteligenco, temveč tudi med preprostimi, posebno delavskimi sloji, ki jim je res katolicizem z dogmami, obredi in institucijami vred deveta

LISTEK.

MICHEL ZEVACO:

Ljubimca beneška.

S tem je povedano dovolj jasno, da je bil vplivna in strašna osebnost.

Sicer pa je vršil svojo posel še nekako po vesti; edina strast njegova je bila, vohati za kako primerno zaroto — iznajti jo, če ni šlo drugače, od konca do kraja — samo da je imel nato veselje in čast, razkrinkati jo. On ni igral, kakor marsikateri gospod tistega časa, ki se je upropastil ob igralnem kocku in kockah. Tudi svojemu trebuhi ni stregel prebogato, dasi je prirejal po dvakrat na leto, o Božiču in o Veliki noči sijajen sprejem. Zli jeziki mu niso vedeli očiti nobenega neznega razmerja, nobene oboževanje, nobene priljubljenosti. Njegovo največje veselje je bilo, izprehajati se samotno po mračnih večernih Benetkah, preoblečen zdaj za meščana, zdaj za mornarja; tako se je mešal med gručo izprehajalcev in stopal v krčme: vsi krčmarji so bili njegove kreature. Gospod Bartolo Enooki, krčmar pri „Zlatem Sidru“, je bil tudi njegov prijatelj. Sad teh večernih izprehodov je bil običajno ta, da so pograbili par ubogih vragov v trenutku, ko so se najmanj nadejali, vlekli jih iz postelje pred sodišče in jih obsodili — tega na dve leti svinčenih streh, druga na galejo, tretjega na pet do šest let težke podzemelske ječe. Strašna usta sodnikov so bila neizprosna. Gospod Džennaro pa si je mel ob tem roke. Njegova navada, vsakdanja trditve je bila, da je v policijsko uredjen mestu najpomembnejši spomenik in edina koristna zgradba — jetnišnica. On je bil vtešena duša ječe. Sanjal je o velikanski jetnišnici, kamor bi zaprl vse mesto, in o uredbi človeške družbe, ki bi priznavala samo dve vrsti državljanov: jetnike in ječarje.

Drugi dan po razgovorih, ki jih je imel Bembo najprej z Aretinom, nato s Sandrigom in nazadnje s kurtizano Imperijo, je v večernem somraku policijski načelnik Gvido Džennaro ravno stal pred velikim ogledalom in si šemil obraz.

Ko je popolnoma izpremenil svoje lice in si dejal z zadovoljstvom, da ga živa duša ne more spoznati v tej izpremenjeni

zunanosti, je stopil v sosednji kabinet, kjer je viselo nešteto različne obleke. Izbral si je popolno obleko barkarola in jo nadel, skrbno pazil na vsako najmanjšo pozornost, da bi napravil čim pristnejši vtis.

— Hm! je godrnjal med oblačenjem, danes se mi smeje prilicnost — danes ali nikoli. Dandolo je toliko rojen za velikega inkvizitorja kakor jaz za španjolskega kralja, ali pa še manj! ... On je zaspanec. Vso skrb nadzorovanja beneške javnosti prepusti meni; niti mojih raportov noče več poslušati. Kar uide mi, češ, da mora streči soprogu svoje hčere, ki je baje ranjen ... od koga neki? Kako je dobil tisto rano? ... Vso svojo mesečno plačo bi dal za to, da izvem ... Toda palača Altierija je postala pravcati grob; nihče ne more vanj ... Se vrag sam bi našel ključavnice zamašene ... Z eno besedo, to stoji, da je Dandolo, veliki inkvizitor samo še po imenu ... in vrhutega, ako sem slišal prav, se kmalu odreče svojemu dostojanstvu. Kdo bo prihodnji veliki inkvizitor? ... Da, ljubi moj Džennaro, kdo se bo polastil tega prekrasnega in mogočnega mesta? ...

Zastavlja se si vprašanje se je gledal v zrcalu in si popravljal neko gubo svoje mornarske čepice.

— Zakaj ne bi bil jaz tisti srečni človek? se je vprašal nadomoma. Zato ker nisem patricij? Prava reč! Imam pa zato druge vrline. Postavna prikazen sem, in zmožen človek. Sicer pa — ali so bili dosedajni veliki inkvizitorji sami rojeni patriciji? In doži? In škofje? Bembo je pravcati knez Nevesekdo ... Da, da, Džennaro snuje se ti prilicnost, kakršne ni bilo še nikoli!

Sedel je v velik naslanjač, natočil si čašo španjolskega vina in namočil vanj par piškotov.

— Pokrečajmo se, je dejal sam pri sebi. Saj se odpravljam na podjete, ki mi obeta uresničenje vseh mojih drznih sanj.

Ko je popil svoje vino in pojedel svoje piškote, je vstal in stopil zopet pred zrcalo, rekoč:

— Ako bi bil mož, ki ga vidim v temle ogledalu, dož, bi mu rekel tole: Vaša doževska visokost se nahaja v žalostnem položaju, in država je z vami v veliki nevarnosti. Kaj sem jaz? Prvi berič republike, da se kratko izrazim. To je že nekaj, gotovo. Berič, visokost, je uho, odprto v molčanju, oko, gledajoče v noči, roka, ki tipa tam, ki drugi ne čutijo ničesar, senca, ki se plazi po senci sami. Molčanje, noč, nebitje in senca mu razode-

vajo svoje skrivnosti. Zame ni skrivnosti, visokost. Blagovolite me poslušati. Strmoglavi ste rodbino Kandiano. Starega doža ste oslepili, res je to. Vrag vedi, kaj se je zgodilo z njim. V vašo nesrečo in nesrečo države pa je stari volk rodil volčiča, ki je dorastel. Varujte se volčiča, visokost. On ima zdaj sila ostre kočnjake. Ali hočete, da vam povem največjo zmoto in napako vašega vladanja? Vi bi bili morali pustiti starega Kandiana in oslepiti Rolanda; pa ste storili narobe. Stari bi bil umrl od bolečine, a Roland bi bil neškodljiv. Toda človek ne more misliti takoj na vse možnosti. Drugače bi bili vi morali sluttiti, da bo Roland prekal deset čevljev debel zid in da bo Most Vzdihljajev zanj navaden izprehod, kakor na primer Rialto za kakega mladega gospodiča, ki teče paradiat pod okno svoje krasotice. Pustiva to. Pojdite z mano. visokost. Oglejva si beneške krčme in beznice: povsod slišite poveličevati spomin Kandianov. Poizprehodiva se po pristanu, po Lidu, po nabrežjih; povsod se oglašata ista legenda o moči, o pogumu in neustrašenosti. Visokost, ako hočete zadušiti legendo o Rolandu Silnem, zaprite ves narod beneški. To je nemogoče, pravite? Torej primite Rolanda! ... Ah, ah! To je tisto, kar vam pripravljam jaz! ... Vraga! Prijeti Rolanda Kandiana? Hudiča! Oh, to bilo mojstersko delo. Roland je v Benetkah. Sam je. Smeje se lokostrelcem in beričem. Hodi semkaj, hodi tja, kamor se mu zljubi. Včasih mislijo, da ga imajo — pa ga zmanjka kakor kafe. Obkolijo otok Olivolski. Njega ni! Obkolijo hišo v pristanišču: on uide z dimom skozi dimnik. Vražji človek, to ... In, vidite, visokost, tega strašnega Rolanda, ki se je kronal za kralja Planine in za vojvodo Ravnine in ima za seboj dvatisoč fanatikov, tega Rolanda, ki ga poluglasno opovaja barkaroli in sanjajo žensčine o njem, Rolanda, ki vanj zapu- upajo moške, Rolanda, ki vas bo zdrobil in vas mora zdrobiti v prah — evo ga, prinacam vam ga, vzemite ga! ... Visokost, in za to uslugo me imenujte za velikega inkvizitorja.

In Gvido Džennaro se je prepričevalno naklonil pred ogledalom.

Ko se je vzravnil, je pogledal okrog sebe, kakor zares presenečen, da ne sliši doževega odgovora.

(Dolge.)

briga. Oni ne verujejo tega, kar katoliška cerkev uči. Oni se vsled tega naravno ne udeležujejo verskih ceremonij katoliške cerkve, ne hodijo k maši, k spovedi, k svetemu obhajilu. Oni vkljub prepovedi papeža in škofov, ki so v katoliški cerkvi avtoriteta, katero je treba brezpogojno ubogati pod kaznijo smrtnega greha, berejo in razširjajo prepovedane t. zv. „brezverske“ in „protiverske“ knjige in časopise. Oni vkljub cerkveni prepovedi volijo napredno.

Kaj pa je še pravzaprav na teh ljudeh v resnici katoliškega? Nič drugega ne, nego samo še ime. Oni so vpisani kot katoliki, kot člani one verske organizacije, v kateri v resnici že davno niso več.

Katoliška cerkev bi na vsak način storiла edino konsekvenco, če bi te ljudi tudi formalno iz svoje srede izključila, kakor stori popolnoma prav, če jim odreče cerkveni pogreb. V srednjem veku je katoliška cerkev tudi res tako delala. Vsakega, kdor se ni z njo po zadnje pike strinjal, je brez pardona izključila, le, da je temu koraku potem sledil še drugi korak: obsodba „brezverca“ in njegova smrt na grmadi.

Danes katoliška cerkev nima več te moči — kakor si jo tudi želi nazaj — da bi ljudi žgala na grmadi. Pa prenehala je tudi z izključitvijo onih, ki se z njo ne strinjajo. — Le redkokdaj se to zgodi. Kam bi pa cerkev prišla!

Saj bi morala izključiti jako velik del svojih „vernikov“! To ji pa ne kaže več, kajti število njenih članov bi se s tem silno zmanjšalo. Katoliška cerkev je torej v tem oziru zelo nekonsekventna.

Zelo nekonsekventni so pa tudi oni, ki so še formalno člani katoliške cerkve, dasi nimajo sicer že davno nič skupnega z njo. Edino pametno in logično bi bilo, da se ti ljudje tudi formalno ločijo s katoliško cerkvijo. In katoliška cerkev bi morala biti vesela, če se znebi teh svojih „mrtvih“ članov, strebi teh „suhih vej“. Vzemimo, da se je ta ali oni v svoji zgodnji mladosti vpisal (ali so ga celo brez njegove vednosti drugi vpisali) v kako organizacijo, ki ima gotove tendence.

Tekom časa se je dotičnik preprčil, da one tendence niso prave in ne soglašal več z njimi. Kaj bo storil? Ali ne bo prvi korak, da iz tiste organizacije izstopi? Ali ni isto, če vzamemo v pretrse katoliško cerkev, ki je tudi samo velika verska organizacija, in pa one njene člane, ki se z njo ne strinjajo več? — Zdaj pa nastane drugo važno vprašanje: kam potem? Ali v kako drugo versko organizacijo? V pravoslavje? V protestantizem?

Moj odgovor je: ne, nikamor! Modernemu človeku danes nobena konfesijska ne more več odgovorjati: pravoslavje ne protestantizem ali kaka druga konfesijska s svojimi dogmami, številnimi ceremonijami itd. Resnično moderen človek, ki misli s svojo lastno glavo, se ne strinja z nobeno cerkvijo, pa naj je rimska, nemška, slovenska, turška ali kakršnakoli.

Kdor s svojim izstopom iz katoliške cerkve misli resno, kdor ve, zakaj izstopa, ne bo vstopil v nobeno drugo konfesijsko več, kajti v bistvu so si vse enake.

Razlika je samo ta, da ima ena fanatične škofo in kaplane, druga fanatične pastore, tretja fanatične pape, četrta fanatične dervise itd.

Marsikje pa vidimo, da se za izstop iz katoliške cerkve dela agitacija le v svrhu demonstracije, pogosto prav nes pametne demonstracije. Škof hoče kam poslati neljubega župnika — pa je že tu agitacija: izstopimo iz

katoliške cerkve! Škof se prestraši, neljubega župnika rebelantnim župljanom ne pošlje — agitacije za izstop je konec — ovčice so potolazene itd. itd.

To je neresno, in takih demonstracij se nikomur ni treba bati. Kdor pa misli resno, ne bo delal takih neresnih demonstracij, ki že vnaprej obetajo fiasko.

Delal bo pa premišljeno in smotreno agitacijo v smislu „Svobodne Misli“ za istop iz vsake cerkve in za brezkonfesionalnost, ki je za modernega in samostojno mislečega človeka edino primerna.

Mislím, da bi proti izstopanju onih, ki se s katolicizmom ne strinjajo v ničemer več, ne smeli nič imeti niti resnični katoliki, ki s svojo cerkvijo dobro mislijo, in ti ravno najmanj, kajti v interesu cerkve same je, da so le oni njeni člani, ki se z njo vsaj v glavnem strinjajo, ki vsaj pripoznava vse njene dogme in brezpogojno avtoriteto papeža in škofov.

DNEVNE VESTI.

Na naslov c. kr. deželne vlade. Več kot mesec je že minulo, odkar so se vršile zadnje državnozbornske volitve, toda volilni komisarij, ki so bili za volitve določeni od c. kr. okrajnih glavarstev, še do danes niso prejeli svojega za potne stroške izdanega denarja, katerega so morali plačevati iz svojega žepa, kljub temu, da niso dobili nikakega predplačila. Pri računskem oddelku c. kr. deželne vlade so bili ti računi adjustirani že pred 14 dnevi ter odposlani deželni vladi v izplačilo. Vprašamo slavno c. kr. deželno vlado, ki se za vse nevažne stvari tako silno zanima, kako pridejo dotični volilni komisariji do tega, da morajo na svoj denar tako dolgo čakati in to še celo sedaj, ko bo treba prihodnji mesec plačati stanarino. Naj zadostuje to, sicer bo treba potrkati na vrata.

Kulturni boj v Trnovem. Ljubljanskega škofa zadnji dogodki v Spodnji Šiški še niso izpametovali. Neposredno po šišenskih dogodkih je poslal trnovskemu župniku Vrhovniku nekako izsiljevalno pismo, v katerem škof pozivlja župnika naj odstopi in zaprosi takoj za vpokojenje. Svoje izsiljevanje škof utemeljuje s tem, da bo zanj za župnika in tudi za škofa boljše, če se Vrhovnik „prostovoljno“ (?) uda njegovemu povelju, kajti sicer, grozi škof nadalje, bi bil primoran župnika tirati pred cerkveno sodišče. Ako ga župnik k temu koraku prisili, bo izgubljen, kajti škof ima toliko in takega obtežilnega gradiva proti župniku Vrhovniku, da ga bo cerkveno sodišče moralo občutno obsoditi. Tako govori rimsko-katoliški škof takemu vzornemu župniku, kot je Vrhovnik, dočim vemo, da je na Kranjskem bilo in jih je še toliko vnebovpijočih svinjarij po raznih favozjih, ki pa ostanejo nezakazovane. Škof se je predolgo igral z ognjem in naj si on in njegov Rim sama sebi pripišeta, če bo ta ogenj izbrljal Jegliču in Rimu v škodo. Mi namreč čujemo, da hoče župnik Vrhovnik svesti, da je kot dušni pastir storil svoje dolžnosti, da ga škof po nedolžnem preganjanju, v zavesti, da se mu godi vnebovpijoča krivica od tiste rimsko-katoliške cerkve, ki pravi, da je neustojljivi vir ljubezni, miru in bratstva, vsajrati kot dušni pastir do skrajnega trenutka med svojimi vernimi v Trnovem. Če hoče škof Vrhovnika odstraniti, bode moral zlorabiti silo, sila pa rodi odpor, tak vzgled smo doživeli pred nekaj leti v slučaju župnika Berceta v Sori. Posvetne oblasti bi storile dobro, če pustile škofa po kakem večšem psihijatrijskem preiskavi, jeli je ta sveti mož, ki je na Kranjskem povzročil toliko gorja, toliko kletev, sploh še normalen, ali mu morda vročina teh pasjih dni vendar le preveč ne škoduje. Seveda ne oziraje na zažrt, zgolj iz stališča kulturne vojske na Slovenskem, je ta najnovejši korak škofov zopet le velik korak naprej do zmage verske svobode.

Deputacija Trnovčanov k škofu. Po Trnovem še splošno govori, da hočejo iti zavedni Trnovčani k škofu ter bodo od njega zahtevali, naj jim predloži vsebino tistega materiala, ki ga ima škof baje nabranega proti župniku Vrhovniku. Trnovčani, ki svojega župnika poznajo že toliko let kot enega najboljših duhovnikov, kar jih ima danes Jeglič v svoji škofiji, hočejo vedeti, kaj se je njih župnik pregrešil, da ga škof na tak kulturi in civilizaciji 20. stoletja naravnost v obraz bijoči način preganja.

Boj za pokopališče v Spodnji Šiški. To so hudimani, ti Spodnji Šiškičani! Zadržati za predpust so zaradi vaše lipe dvignili celo vojsko med seboj. Zdaj v času košnje pa so vprizorili boj na vašem pokopališču. Do tega pa je prišlo tako-le: Spodnji Šiškičani so imeli za mežnarja Franceta Mehlta. Iz raznih za širšo javnost merodajnih razgovorov so postali z njim nezadovoljni. Že pred 6 meseci je dobil odpoved od Mehle se je trdno držal cerkve. Da pa občinski možje pokažejo svojo avtoriteto, so sklenili temu zavlačevanju storiti konec. Nastavili so novega mežnarja Vovka ter mu izročili upravo od cerkve. Ko je stari mežnar, (ki je po letih mlajši kot novi), uvidel, da gre sedaj zares, je skušal v spomin za svoj mežnarijsko dobo dobiti vsaj mirvo iz pokopališča. Ko je novi mežnar v cerkvi prevzemal cerkveno opravilo, je Mehle s svojim prijateljem prišel s koso na pokopališče. Visoka trava je padala pod ostro koso nad grobovi tistih, ki jih je smrtna kosa spravila na ta kraj miru. Ko je prišel novi mežnar iz cerkve in je to videl, mu seveda ni bilo všeč, kajti ta košnja je bila že njemu ugotovljena. Vnel se je preprič, prišlo so na lice mesta trije odločilni možje: Franc Bavdek, Janez Vovk in Jakob Kastelic. Ker Mehle ni hotel z lepa pustiti svojega spomina na pokopališču, se je vnela splošna borba. Mehletu so skušali iztrgati iz rok koso, on se je branil, konec tega je bil, da so se sprijeli in drug za drugim pocepali na grobove tistih, ki poldrug metra globokeje potivajo v objemu večnega miru. Kakor vsak borilec, je tudi Mehle pri tem boju zadobil nekaj brezpomembnih prask. Ko je bil ta hudi boj s porazom starega mežnarja končan, je eden zmagovalcev, Jaka Kastelic šel ter kosilce na pokopališču zidu prelomil. In s tem je bil boj na pokopališču za enkrat končan. Nadaljeval se je in — upajmo — tudi končal te dni pred ljubljanskim sodiščem. Mehle je tožil vse tri Bavdeka, Kastelica in Vovka, radi telesne poškodbe na oškodovano za raztrgano srajco in kajpada za bolečine 100 K. Zaslišanih je bilo več prič, ki pa za Mehleta niso mogle nič posebno ugodnega izpovedati. Ker se je sodnik preprčil, da obtoženci niso imeli namena svojega mežnarja iz kakega hudobnega namena svojega bivšega mežnarja iz kakega hudobnega namena napasti in da so le ker on sam z lepa ni hotel, na drug način braniti svoje pravice, je vse tri obtožence odročil vsake krivde. Zaenkrat torej je bojna sekira na Sp. Šiški zopet pokopana.

Umetniška razstava. V ponedeljek popoldne je posetilo „Spomladansko umetniško razstavo“ okoli 30 mladih ljubljanskih učiteljev, ki se mude v Ljubljani ob priliki zborovanja učiteljske abiturientov in abiturientk. — Na prošnjo obiskovalcev je razkazoval in jih vodil po razstavi — slučajno v umetniškem paviljonu navzoči — akademik slikar g. Ivan Vavpotič. Nepristransko je opozarjal navzoče na vrline posameznih razstavljenih slik ter tudi pojasnjeval razne načine slikanja in vstvarjanja posameznik slik. Odkritim in poljudnim besedam strokovnjaka-slikarja so vsi

Za Spodnje Šiškarje — Trnovčani. Po vzgledu Spodnje Šiške se tudi Trnovo pripravlja na začetek kulturnega boja. Trnovska mladina pravi, da noče zaostati za šišenskimi malimi junaki in se čisto neopazeno organizira, kot so to storili mali junaki v Spodnji Šiški. Tudi Trnovske žene ne marajo zaostati za tovarišicami v Šiški. Tudi one hočejo z vso odločnostjo pokazati, da si svojega župnika ne bodo pustile vzeti na tak način, kot ga škof po silni hoče imeti. Odločnejši pa — in to moramo v bodrili vzgled šišenskim možem posebno naglašati — so v tem kulturnem boju odrasli junaki, možje Trnovčani, ki ne zabavljajo samo po gostilnah po „farjih“, ampak ki v odločnem nastopu tudi v dejanju pokažejo, da si svojih pravic ne dajo kar tako kratiti. Trnovčani so nekako tesno vtleseni s svojim priljubljenim župnikom in če ga jim hoče škof res s silo vzeti, iztrgal jim bode z župnikom vred tudi vero in zaupanje v rimsko-katoliško cerkev siloma iz srca. Novi župnik v Trnovem radi tistih par klerikalnih poturic, ki spletarijo proti svojemu župniku, kar lahko zapre cerkev, takoj ko jo bo prvič prestopil, če se mu bo izljubilo, pa jo tudi lahko pusti odprto, pridigoval bo praznim — stenam.

Zahvala. Učiteljski abiturienti in abiturientke izrekajo ob sklepu svojega zborovanja najpriscrnejšo zahvalo za mnogobrojni obisk vsemu učiteljskemu naraščanju, cenjenemu učitelstvu, posameznim zastopnikom korporacij, poročevalcem listov in vsem drugim udeležnikom, ki so se udeležili zborovanja. Posebno zahvalo izrekamo gospodom pozdravnim govornikom: predsedniku „Zaveze jugosl. učit. društev“ g. Jelencu, g. deželnemu poslancu Ganglu, g. predsedniku svobodomiselnega srednješolskega dijaštva Nagliču, krasnemu pozdravu g. prof. Juga in Vesenjaka, urednika „Sloge“. Je nam to poročstvo, da ima slov. učitelj iskrene prijatelje, ki z njim čustvujejo, ki se bore za njegove pravice. Istotako bodi izrečena zahvala vsem slov. listom, ki so prinašali objave za naše zborovanje. Z veseljem se nam je dalje zahvaliti za najlepše uspele vrtni koncert g. gostilničarju Gorsetu, ki je znan kot velik prijatelj našega učitelstva in po točni in solidni postrebi, dalje pridnim našim orkestrom, prijaznemu g. nadučitelju Črnaogju, ki nam je daroval za gmojni prispevek vrtnega koncerta obilo množino cvetic, vsem našim kolegijam-prodajalkam cvetic in narodnega blaga; najiskrenejša zahvala dalje vsem ostalim udeležencem vrtnega koncerta, ki so nam z vstopnino in drugimi prispevki položili temelj za učiteljski sklad.

Umetniška razstava. V ponedeljek popoldne je posetilo „Spomladansko umetniško razstavo“ okoli 30 mladih ljubljanskih učiteljev, ki se mude v Ljubljani ob priliki zborovanja učiteljske abiturientov in abiturientk. — Na prošnjo obiskovalcev je razkazoval in jih vodil po razstavi — slučajno v umetniškem paviljonu navzoči — akademik slikar g. Ivan Vavpotič. Nepristransko je opozarjal navzoče na vrline posameznih razstavljenih slik ter tudi pojasnjeval razne načine slikanja in vstvarjanja posameznik slik. Odkritim in poljudnim besedam strokovnjaka-slikarja so vsi

Naročajte, ponudite, zahtevajte in pijte samo

ki je edina slovenska ter najboljša zdravilna in namizna kislá voda. Od vsakega zaboja plača podjetje v narodne namene 20 vinarjev, kamor naročnik določi. Naslov: Tolstovrška slatina, pošta Guštanj, Koroška, kjer je tudi gostilna, letovišče in prenočišče. Svoji k svojim!

navzoči neustrudljivo z vidnim navdušenjem in zanimanjem sledili ter bili hvaležni voditelju za strokovnjaško razlago in pojasnila. — Razstava, na kateri so zastopani tudi s krasnimi in zanimivimi slikami naši slovenski amater-fotografi, je obiskovalcem splošno ugajala, kljub temu da so nekateri „umetvor“ povzročali precej živahnih, opravičenih in dobrih dvoplov (št. 118, 119, 138 itd.) ter opravičenih dvomov, če spadajo isti tudi v resno umetniško razstavo... V bodoče pač treba strožje strokovnjaške izbire od strani prirediteljev! — Želeti bi bilo, da bi tudi v bodoče redno vodili in razlagali — ob prilikah skupnih posetov — v razstavi res nepristranski strokovnjaki-umetniki, ki bi tudi nepristransko opozarjali navzoče obiskovalce na vse vrline razstavljenih umetvorov. — Nepristransko-strokovnjaška predavanja sploh bi pa gotovo tudi povečala obisk in zanimanje med širšim občinstvom za umetniške razstave, katere bi morale biti pa tudi strogo izbrane in nepristransko aranžirane tako, da pride vsak umetvor do svoje popolne veljave. Treba le začeti in vstrajno nadaljevati, uspehi — če tudi ne takoj — bi se gotovo pokazali. Obiskovalci razstave smo odkrito hvaležni našemu voditelju g. Ivanu Vavpotiču, ker brez njegovih pojasnil bi gotovo ne imeli toliko užitka od razstave. — Odkrito rečeno, razstavljalni katalog ne bi mogel obiskovalcem razstave zadostovati, ker je nepopoln: več slik, ki so sicer v katalogu — nina razstavi, a menda še več razstavljenih „umetvorov“ pa je izpuščenih v katalogu ne da bi se vedelo za njih avtorja.

Obiskovalec razstave.

Dijaki in Slovensko planinsko društvo. Da se olajša dijaštvu potovanje po naših gorah, izdaja to koristno društvo takozvane dijaške izkaznice, ki dovoljujejo dijakom prosto prenočišče. Pisec, ki je bil pred kratkim časom še sam dijak, se spominja s kako hvaležnostjo se je omenjal ime S. P. D. med dijaki, ko so morda premerjeni in premočeni sedeli ali vrtili se okoli oskrbnice v koči. Oskrbnik ali njegova soproga sta z veseljem skuhala dijakom s seboj prinesene jestvine — ker smilili so se jim reveži. Danes kar naenkrat tega ne smejo oziroma dijaki morajo plačati kurjavo za kuhanje svojih bornih jedil, kakoršnih bi mnogokrat tak odbornik družva, ki zapoveduje omenjeno, niti ne pokusil. Kako naj plača dijak kurjavo? To bomo videli, če pregledamo par računov, katere delajo dijaki pred odhodom v planine in ki so sestavljeni po lastni izkušnji piščev. Račun ture za več dni v Kamniške planine je tak: Vožnja v Kamnik je 80 h, vstopnina v Kocbekovi koči, v Kamniški koči, v Frischaufnem domu in v Češki koči K 160, vožnja iz Kranja nazaj K 110, to znaša K 350. Toliko stane samo vožnja, kje pa so stroški za preživljanje! Finančni minister dijakov pa dovoljuje vzeti v gore na tako turo komaj 4-5 K. Toraj vi mogotci povejte možnost, kako naj se živi, da se preživi v gorah 5 dni, izvršujoče napore ture? Seveda ne poznate oteklih ran, krvavih žuljev, praznih želodcev in lačnih pogledov na jedoče druge možakarje; ne poznate pa tudi veselega

MALI LISTEK.

M. GREGORIČEVA.

Za samostanskim obzidjem.

— Nikar, oče! Počutim se izvrstno!

Bridko se je nasmehnil in mi z roko velel molčati.

— Samotno pritaženo življenje — zvezano z neprestanim zamaknjenjem — je na vsak način zdravju škodljivo in zato te opozarjam, da izideš vsaj za kako uro na vrt. V somraku imajo vsi ostali bratje navado in dovoljenje da se shajajo in razvedre... Razvedre in pozabljaajo, ako jim kaj teži dušo. Želim, da se jim pridružiš, da se razvedriš in pozabiš tudi ti kar ti leži na duši...

Hotel sem se ga mahoma okleniti najpriscrnejše okrog vratu in se zjokati na njegovih prsih. Toda nepopadljiva sila mi je velela, da sem se zadržal.

— Vaša želja je zame uteha, pater! Še v tem hipu izstopim iz te stanice!

Odhajal sem za njim po dolgem temnem koridorju. Ko se je pa predstojnik zaprl v svoje bivališče, sem stopal s počasnim korakom v cvetoči

vrt, ki se je preširno prostiral krog starega samostanskega poslopja. Dolgo sem se izprehajal sam. Naposled sem obsedel na leseni klopi pod gostimi palmami. Krog mene je šuštel proti in lahno so se pripogibale mladike druga k drugi, ko da si pripovedujejo skrivnostne bajke, ki so nastale iz kakega strtega življenja pod njimi... Istočasno pa začujem za seboj počasne korake. Ozrem se in v zapazim nedaleč od sebe visok lik. Bil je to sivolasi brat Renato, ki me je s svojo dolgo haljo spominjal majestetne postavne sodnega zagovornika v ohlapni togli. Ko me je zagledal je obstal in zrl z dvignjenimi očmi v košato vejčje, kakor da vdihava balzamičen vonj, ali kakor da posluša prirodno glazbo in harmoničen koncert, vsled katerega se je zazdela vsa okolica zavita v poezijo. Tihoma pa je morda mislil, kako bi me nagovoril. Naposled se mi približa.

— Oprostite, tovariš, ako vam je moja prisostnost neželna! Zelo rad bi namreč poznal vzrok, ki vas sili, da se izogibate naši družini!

Varate se, brat Renato! Nobenega vzroka nimam. Ljubim pač samoto!

Ko sem ga pogledal, sem zapazil, da je izginila apatija z njegovega obraza in da je zabrl v njegovih očeh žarek življenja, dasi zelo slabotno. S skoro osorno-tujim povdarkom

mi je odvrnil.

— Vi se prav nesramno lažete! V vaših letih se ne čišla samote. In kar se tiče nas, vaših sobratov, vemo, da smo vam zoperni!

Usul sem predenj celo knjigo nasprotovanj, ugovorov in opravičevanj, da ga odvrnem od te misli toda on se mi je zlobno porogljivo zakrohotal. — Ne, ne! Ne oporekajte! Sem gotov z vami; kajti navzlic vsemu, da se zatajujete, se čutite navezanega na nekaj v svetu in tisti nekaj ljubite bolj, ko samega sebe. Mi pa smo vam vsi bitja brez življenja, o katerih menite, da niso možna postati sentimentalna niti za trenutek. Ali zapomnite si, da smo bili tudi mi posvetni ljudje in da ni vedno okroževala naših usten požarna guba, ampak je tudi iz naših lic odseval nekoč smehljaj sreče in veselja. O, bodite gotovi, da so bile nekaj tudi v naših prsih strune, ki so prijetno brenkale, dasi tega več ne kažemo!

Poslušal sem ga strme in sklepal: Evo, drugega, ki ni menih po poklicu. Nisem torej samo jaz, ki ponoči plaka v lastni celici. Evo! Brat Renato, katerega sem smatral za resnega pretiranega klerika z ledenim srcem, je poznal najglobljo plast moje duše, kakor nisem poznal jaz njegove. Mahoma se mi je zazdel nekaj vzvišene, ko da stojim revev obtoženec

pred strogim sodnikom, ko da stojim boren učenec pred pedantnim učiteljem. Imponiral mi je brat Renato in jaz sem mu odvrnil odločno.

— Ker ste zadeli, se izpovem! Nisem bil preveč naklonjen nasproti vsem vam, a sedaj obžalujem. Razvidim, da sem se varal, da se tudi v samostanu lahko naleti na osebo, ki bi čutila z nami. Vsaj, kar se tiče vas, se mi dozdeva, da govorim s starim prijateljem.

Poklonil se mi je ter stisnil roko. — Večkrat se varamo, večkrat! In ne samo z drugimi ljudmi, marveč i sami s seboj. A prav zato pazite, da tudi vi ne varate sebe, da si ne osleparite duše z največjo goljufijo. Prebridko bi bilo kesanje!

— Oj, se motite! V svojem srcu ne skrivam ničesar. Moje ravnanje je preprosto; nikakih želj ne gojim; nikako kesanje me ne bo upognilo!

— Zopet se lažete, zopet! Ne samo vi, ampak vsakdo izmed nas ima nekaj, kar v samostanu objokuje in si prizadeva pozabiti. Vsakdo, da a vaša bolelost je najhujša, ker je najbolj sveža. Eh, ne ugovarjajte! Priorja zamorete varati, priorja, da mene nikoli! He, he!

Cudil sem se njegovim resničnim izjavam in zopet dvomil, da bi poznal samodsebe tako temeljito svojo dušo. Vprašal sem se, gali ni poslal morda

sam predstojnik, da me izkuša? Toda, ko sem mu pogledal v trpeči obraz, me je ganil, kajti pristna iskrenost mu je sevala iz oči. Umel sem, da se nimam bati ničesar od njega. In s tem trenutkom se je vnela med nama živahna govorica, vsled katere bi bil naju skrit poslušalec utegnil smatrati za davna prijatelja. Sedaj njegovi, sedaj moji spomini so se spajali v izraze, ki sva jih spremljala zdajci s kakim slabotnim nasmehom, zdajci z grenko solzo, zdajci z globokim vzdihom... Ura na zvoniku je udarila dvanaajstkrat, a midva nista še mislila na odhod. Najina prejšlost je bila na široko razprostrta pred nama obema. Tudi on je bil izmed onih, ki ljubijo le enkrat v življenju, da pozabi v samoti na svojo prvo ljubezen. In polagoma se je razodeval pred menoj misterij, v katerem sem videl z vso skrivnostjo zavita vsa tista puščavniška bitja, vse te posvečene mladeniče in starčke... Brat Renato je odgrnil mreno raz mojih oči. In tedaj sem spoznal, da vsa njih prejšlost in versko navdušenje po večini sloni na kakem tragičnem dogodljaju, ki ga je doživelo njihovo življenje med svetom.

(Dalje.)

Spominjajte se prekoristno družbe sv. Cirila in Metoda!

srca, vzvišenih čustev, preko oblakov gori do neba segajočih želja in svetlih idealov, ki peljejo dijaka čez vse one težave in zapuščačo v duši dijaški lepe neopozabne spomine! Zato prosijo v imenu dijaštva nekdanji dijaški skrajne olajšanja! Saj s študentskim vinarji ne bodete pomagali svojim v resnici težkim stališčem!

Novomeška afera Hočevar. Iz Novega mesta nam poročajo: Hočevarja so izpustili iz preiskovalnega zapora in bo „na prostih nogah“ pričakoval svoje usode pred ljublj. poroto. Prepovednik graškega nad sodišča Pittreich s preiskovalnim sodnikom g. dr. K. ni bil zadovoljen, ker je na tako spreten način privedel Hočevarja v Novo mesto. Državni pravdnik Am-schel pa se je za preiskovalnega sodnika toplo zavzel, češ, ravno takih preiskovalnih sodnikov je potreba, ki so zmožni, da tudi brez navodil drugih sami od sebe ukredujejo take težke pravne operacije. Pittreich jo je torej dobro dobil po nosu.

Razsvetljava v Lattermannovem drevoredu. Iz občinstva nam poročajo: Radi bi vedeli, komu pripada severni del Lattermannovega drevoreda. To je namreč oni del, ki vodi mimo Koslerja v Šiško. Ta del je namreč gled. razsvetljave tak revež, kot so otroci zamrle žene pod brez-srčno mačeho. Proti zadnjemu koncu je že taka tema, da ni čuda, če sedaj, ko gre vsako noč toliko občinstva iz cirka, drug drugega treskajo ob tla. Če ta del drevoreda ni morda last stolnega mesta, tedaj bodo Šiškarji in Šentvičani zložili toliko skupaj, da ga odkupijo, ali pa da ga vsaj s petro-loje preskrbe.

Pozor pred strupenimi kačami! Včeraj popoldne je neka deklica v naše uredništvo v Sp. Šiški prinesla v papirju zavitega mladega gada. Izpovedala je, da so gada dobili na dvorišču Cegnarjeve hiše v Sp. Šiški in sicer se je solnčil kar tam na pesku. Neka gospodična je šla takrat po dvorišču in ko je gada zagledala, ga je ubila. Poleg tega „darila“ nam je deklica izročila tudi pismo sledeče vsebine: Cenjeno uredništvo „Jutra“ v Šiški! Ker vedno svarite pred gadi, Vam pošiljamo tukaj gada, katerega smo pred četr ure ubili. Kako torej je umestno, da svarite ljudi pred to golaznijo! — Da, res, o tem smo sedaj sami prepričani. Prvotno smo nameravali objaviti iz daljše za po-sebno izdajo namenjene vsebine le en sestavek. Ker smo pa videli, da se javnost zelo zanima o tem predmetu še kaj več izvedeti, hočemo splošni želji z nadaljevanjem te kačje raz-prave po možnosti ustreči. Opozarjamo pa že na tem mestu, da je treba biti pred to strupeno golaznijo tudi zvečer in po noči previdnosti, kajti strupene kače gredo zvečer na plen in tudi še pozno po noči lažijo okrog. Ta več-rajšnji slučaj iz Šiške in v nedeljski številki „Jutra“ objavljeni slučaj ko je neki ustužbenec mestnega užitniškega zakupa ujel gada v skladišču g. Kri-sperja za nekim zidom ležečega na solncu in se mnogi drugih sličnih slučajev naj služijo občinstvu v pri-merno svarilo, da treba povsod tudi previdnosti in pozornosti pred strupe-nimi kačami.

Promoelja. V četrtek, dne 20. ju-lija bo na češki univerzi v Pragi dok-torjam prava, promoviran g. Josip Pučnik. Naše iskrene čestitke.

Nevihita. Včeraj v popoldanski uri je prihrula od jugozapada nenadoma nevihta ter se razpustila tudi nad Ljubljano. Glede strele je bila to druga najhujša nevihta v letošnji se-zoni. Pokalo in treskalo je kar zapo-redoma v neposredni bližini Ljubljane. Pravijo, da je strela obiskala tudi šentjakovski zvonik, od kodar pa jo je dobri strel vod odvedel brez vsake škode v zemljo. Nevihta se je z močno ploho razletela proti severovzhodu.

Vesela učiteljskih abiturientov in abiturientin na vrtu restavracije g. Goršeta je uspela kar najlepše. Ude-ležba je bila zelo velika. Opazili smo prav mnogo učiteljev. Marljivo je sviral nalašč za to sestavljeni orkester učiteljskih in je pel pevski zbor. Razpeloženje je bilo prav animirano, k čemer sta seveda po svoje pripo-mogli priznana izborna klet in kuhinja g. Goršeta.

Automobilna dirka Kranjskega avtomobilnega kluba vrši se dne 29. julija t. l. ter je dojučna proga Ljubljana-Gorica-Trbiž-Ljubljana. Dirka je dovoljena le članom avtomobilnega kluba in kranjskim avtomobilistom. Prijave do dne 25. julija K 10 na tajništvo Avtomobilnega kluba v Ljub-ljani. Vodstvo dirke je v rokah go-spada barona Lichtenberga.

Prvo mednarodno plavalno tek-mo na Bledu priredi letos 20. av-gusta zdraviliška komisija s pomočjo prometnega društva na Bledu in Ljub-ljanskim športnim klubom. Kakor se nam poroča bode ta tekma jedna naj-večjih v letošnji sezoni in so se že razna češka, madžarska in nemška društva prijavila. Tehnično vodstvo imata gospoda dr. Lavš in dr. Zupanc. Tajništvo in administrativno vodstvo

gospoda Karl Govekar in Fran Kan-dare.

Kot starešine slovenskega aka-demskega društva „Adrija“ v Pragi (z vplačanim starešinskim prispevkom 30 K) so se priglasi: Dr. Lev Brunčič, sodni praktikant v Pragi in dr. Ivan Marija Čok.

Slovensko gledališče. Za bodočo sezono ostane dramski personal neiz-premenjen kakor je bil v pretekli sezoni. Ker se opera v bodoči se-zoni ne bo gojila ter pridejo na repertoire sporadično izključno le lahke tz. konzervacijske opere, bomo imeli faktično samo opereto. Mesto gđ. Hadrbolečeve je angaževana gđ. Rezika Thalerjeva, kot prva operetna pevka bo angaževana ga. Ivana dr. Foedranspergova. Druga su-breta dosedaj še ni angaževana. Vpra-sanje kapelnika je dosedaj še vedno odprto, oziroma še ni sklenjen noben definitivni obligatorični kontakt.

Dramatična šola slovenskega deželnega gledališča se odpre dne 23. t. m. dopoldne v gledališki dvorani, Podučeval bo g. režiser H. Nučič.

Skušnje dramskega ensembela se začne letos že 1. avgusta dopoldne, da se do otvoritve sezone pripravi čim več novitve.

Poštna zveza z Bohinjem je še danes zelo zastarela. Ako oddaš pismo v poštni nabiralnik hotela „Zlatorog“ v sredo, ga dobiš adresat v Ljubljani šele v ponedeljek, torej v 5—6 dneh. Pismo dobiš prej iz Londona, kakor pa od Sv. Janeza ob Bohinjskem je-zeru. Kje tiči vzrok? Dasi vozi omnibus v Bohinj. Bistrico, se Sv. Janez noče modernizirati, ker je pač brez kontrole. Prometu tujecev to gotovo ne koristi.

Najnovejša telefonska in brzojavna poročila.

Dr. Rybař in dr. Gregorin v Šusteršičevem klubu. Šusteršič dosegel svoj namen. Izdajstvo nad dr. Rav-niharjem.

Dunaj, 18. julija. Klerikalni ge-neral dr. Šusteršič je dosegel svoj namen. Spravil je v svoj tabor in pod svoje okrilje vse poslušne in nepo-slušne slovenske klerikalne in napredne poslance in hrvaške klerikalce. Veliki tržaški narodni gromovnik dr. Rybař in kot napredni poslanec izvoljeni dr. Gregorin iz Krassa sta kapitulirala pred dr. Šusteršičem in vstopila v njegov klub. Z Rybařem in Gregorinom so pripricali v Šusteršičev klub tudi slovenski narodni poslanec Matko Mandič in hrvaška narodnjaka Spinčič in dr. Laginja.

Dunaj, 18. julija. V jugoslovanskih krogih se je najprej forsiral misel za ustanovitev skupnega jugoslovanskega kluba. Toda dalmatinski naprednjaki z dr. Ivčevićem na čelu so odločno izja-vili, da s takim človekom, kot je dr. Šusteršič in njegovi tovariši nočejo imeti ničesar skupnega. Dalmatinski naprednjaki so si nato ustanovili svoj klub. Dr. Rybař, dr. Gregorin, Matko Mandič, Spinčič in dr. Laginja pa so med tem že pričeli mešetariti z dr. Šusteršičem. Ker so se pogajanja v za-četku razbila, so si imenovani po-slanci začasnno uslanoviti svoj klub. Toda pogajanja so se med tem vedno nadaljevala. Dr. Šusteršič je izjavil, da sprejme vse ime-novane slovensko-hrvaške narodne in napredne po-slance v svoj klub, če puste ljubljanskega naprednega poslanca dr. Vladimira Ravniharja na ce-dilu. Danes popoldne se je dr. Šusteršiču konečno nakana popolnoma posrečila. Dr. Rybař, dr. Gre-gorin, Matko Mandič, prof. Spinčič in dr. Laginja so klonili svoj tilnik pred Šusteršičem, vstopili v njegov klub in pustili dr. Ravniharja na cedilu. Bivši dr. Šusteršičev klub, ki je imel ime „Hrvaško slovenska zajednica“ se je sedaj spremenil v „Hrvaško-slovenski klub“.

Dunaj, 18. julija. Ko je dr. Šusteršič srečno dosegel svoj namen, je takoj sklical sejo, na kateri je bil eno-glasno izvoljen za predsednika. Pod-predsednikom so bili izvoljeni dr. Ko-rošec, dr. Rybař in hrvaški klerikalec Dulibić, tajnikom pa dr. Gregorin, dr. Janković in hrvaški klerikalec dr. Se-sardić.

Dunaj, 18. julija. Ko so slovanski napredni poslanci zvedeli da so vsto-pili istrki poslanci in dr. Rybař in dr. Gregorin, ki je bil izvoljen izključno na naprednem programu, v dr. Šusteršičev klub, je nastalo med njimi ve-likansko začudenje. Nihče ne more razumeti tega, kako sta mogla dr. Rybař in dr. Gregorin tako sramotno pustiti splošno priljubljenega ljubljanskega naprednega poslanca dr. Ravniharja na cedilu. Njih vstop v slo-vensko-hrvaški klerikalni klub je popolnoma neopra-viljiv, ker jih je dr. Šusteršič sprejel v svoj klub le radi tega, da je osamil dr. Ravniharja. Dr. Šusteršič jim je

stavil edini pogoj: Ali z mano, to je brez dr. Ravniharja, ali pa vas ne sprejemem v svoj klub. In dr. Rybař, dr. Gregorin, Mandič, Spinčič in La-ginja so vrgli puško v koruzo in ne da bi o tem koraku poprej povprašali svoje volilce, ki v tem gotovo ne bi bil zadovoljiv, vstopili pod Šusteršičevo komando.

Dunaj, 18. julija. Vsi slovanski poslanci gledajo sedaj s ponosom na ljubljanskega na-prednega poslanca dr. Vladimira Ravniharja, ki za nobe-no ceno in pod nobenimi po-goji ni hotel izdati svojih vo-lilcev in vstopiti v dr. Šusteršičev klub. Dr. Ravnihar si je v parlamentu pridobil ve-likanski ugled.

Dunaj, 18. julija. V slovanskih naprednih krogih z velikansko nape-tostjo pričakujejo, kako stališče bodo zavzeli Tržačani, goriški in kraški na-prednjaki in istrski Slovenci in Hrva-ti glede vstopa svojih poslancev v Šusteršičev klub. Splošno prevladuje mnenje, da imenovani volilci tega ne bodo in tudi ne smejo mirno prenesti, ker so tu izdani njih interesi. Posto-panje imenovanih poslancev je nekaj nezasišane, kajti oni so popolnoma ignorirali ljudsko voljo.

Dunaj, 18. julija. Češki poslanci so izjavili, da bodo značajnega ljub-ljanskega naprednega poslanca dr. Ravniharja z vsemi močmi podpirali in mu vedno stali na strani. Kajti v tem, da dr. Ravnihar niti reflektiral niti na vstop v Šusteršičev klub, je pokazal, da je prišel v zbornico v resnici kot energičen na-prednjak, ki hoče svojemu programu tudi vedno ostati zvest.

Državni zbor.
Dunaj, 18. julija. Danes je cesar prebral prestolni govor. V zbornici so bili odsotni socijalni demokrati, češki narodni socijalisti, samostojni so-cijalist Breiter in zionist Straucher.

Seja klubovih načelnikov.
Dunaj, 18. julija. Na seji klub-ovih načelnikov so Nemci predlagali kot kandidate za zborniško predsed-niško mesto predsednika „Nationalver-banda“ dr. Sylvestra. Poljaki še niso zavzeli svojega stališča, Čehi so pro-testirali proti nemškemu predlogu, istotako Jugoslavlani in Italijani. Sprejet je bil le predlog, da se izvolijo vsi bivši podpredsedniki.

Češki enotni klub.
Dunaj, 18. julija. Vse češke stranke so se sedaj združile v skupen enotni češki klub.

Ogrska zbornica.
Budimpešta, 18. julija. Na današnji seji sploh ni prišlo do debate o brambni reformi, ker je opozicija ob-struirala.

Car in nemški cesar.
Petrograd, 18. julija. Sestanek med ruskim in nemškim cesarjem je odpovedan. Rusija hoče v tem dok-umentirati svoje prijateljstvo napram Franciji, ki je v konfliktu z Nemčijo.

Razne vesti.

*** Barva mest.** Stendhal trdi, da imajo različna mesta svoj poseben duh. Njega n. pr. spominja duh konjske mrve na Milan. Toda mesta imajo tudi razne barve, ki jih spoznavamo, če pogleda nanje z velike višine. To so odkrili ravno sedaj, v času zrako-plovstva. Gotova italijanska revija pravi, da je London, ako ga pogle-damo z višine, podoben modremu ma-dežu, ki prehaja v živo barvo. Nasproti temu pa ima Pariz rumenkasto barvo na zelenem polju, ki je višito s srebrnim pasom. — Seino, New-York leži pred očmi zrakoplovca v podobi slikarske palete, vse barve se tu mešajo, ven-dar prevladuje nad njimi kostanjevo-rjava zelena barva je barva Washing-tona; napravilo jo je velike skupine dreves v tem mestu. Madrid se le-skeče v belini, med tem, ko počiva Florencija kakor modrikasto svetlika-joča se blede perla v smaragdno ze-lenem polju. Rim se zdi kot madež z antiškega zlata, v katerem se vije moder pas, Tibera.

*** Koliko stane polovica brk?** To vprašanje je rešilo sodišče na Sak-sonskem. Neki monter je po neprevid-nosti pripalil gotovemu gospodarju polovico njegovih brk. Ta pa ga je tožil in zahteval sto mark odškodnine. Toda sodišče je najbrže manj aneilo kras moškega obraza in obsojenec je bil primoran plačati možu s pripalje-nimi brkami samo 12 mark.

*** Mrtev.** Nestor poljskih žurna-listov, urednik časopisa „Gazeta Lwo-ska“ Stanisław Nowinski je umrl v Lovu v starosti 73 let. Umrl je bil eden izmed ustanovnikov društva „Towarszystwo Biblioteki polskiej“ na Dunaju.

*** Nagrada za zgodovinski spis.** Občinska reprezentacija mesta Bel-grada je razpisala nagrado 400 kron za zgodovinsko študijo „Zgodovina

Belgrada v petdesetih letih“. Prejeli so šest del in nagrado je dobil slu-satelj belgrajske filozofične fakultete Milivoj Davieović. Za prihodnje leto je razpisal mestni svet ceno za naj-boljše delo sledečih dveh tem: „Kralj Tvrdko I“ in „Bitva na Ivankovacu.“

*** Velika nevihta.** V teh dneh je razsajala v Jekaterinoslavu na Ruskem grozna nevihta s točo, vsled katere je bilo baje ubitih 47 oseb. Razen tega je prizadejala nevihta veliko škodo v gozdih, na polju in vrtovih.

*** Težka kazen.** Neki angleški lord se je strahovito zaljubil v neko meščansko gospodično. Toda starši go-spodične niso bili s tem zadovoljni. Nazadnje se je lord odločil odložiti vse svoje visoke naslove in preprosto deklico vzeti v zakon. Pa kmalu se je prepričal, da ima punca tudi druge fante rada. In sklenil je naložiti ji po-koro. Zaprl jo je za en teden v sobo, v kateri so bila sama zrcala. Stregla ji je nena ženska. Tri dni je deklo dobro prestalo, četrty dan pa je zblaznelo za-radi zrcal v katerih je vedno in vedno videla le svoj obraz.

*** Žalosten konec ljubezni.** Jan Zahradka, 22letni sin posestnika iz Solopyska na Češkem se je zaljubil v 19letno delavko Ano Macikovo. — Starši so se uprli tej zvezi in mlada človeka sta vsled tega obupala. Vče-raj zjutraj so ju našli v gozdu pri Cernovicah ustreljena.

„Domovina“

posreduje pri oddaji primernih sta-novanj za dijake. Zato prosimo vse one stranke, ki imajo oddati dijaška stanovanja, da javijo to čimprej odboru društva; ravnotako se lahko obračajo starši dijakov do društva, ki bode njihovim željam radevolje ustreglo. — Pojasnila daje profesor Ant. Jug, Ljubljana, Dalmatinova ulica 3./1.

Lastnik in glavni urednik Milan Pint.
Odgovorni urednik dr. Ivan Lah.
Tiska „Učiteljska tiskarna“ v Ljubljani.

Mali oglasi.

Lepa, novo meblavana mesečna soba s posebnim vvhodom se takoj odda. Kje, pove uprava „Jutra“. 224/4—10

Malo rabljeno žensko in moško kolo ter decimalna tehnična se ceno proda. Kje, pove „Prva anončna pisarna“. 410/x—5

Avtomobil za štiri osebe ceno proda Lovro Šebenik, Sp. Šiška.

Ugodna prilika! Proda se radi družinskih razmer v mestu hiša, kjer se nahaja dobro upeljana specerijska in tudi gostilniška obrt. Reflektira se le na resne kupce. Kje, pove „Prva anončna pisarna“. 421/7—1

Gospod išče dobro domačo hrano. Po-nudbe pod A. B. 38. na upravnistvo „Jutra“. 269/2—1

Nova hiša, tri sobe, dve kuhinji je na-prodaj. Rožna dolina št. 239. 407/6—2

Stanovanje z dvema sobama, kuhinjo se odda za avgust. Valvazorjev trg št. 4 (v trafik.) 270/1—1

Mlad trgovec se želi seznaniti s pridno, mirno, trgovino ljubčo gospico do 24 let staro tudi z dežele ter z nekaj premoženja. Ponudbe s sliko ki se vrne pod „Mlad trgovec“ pošto ležeče Trst 1. 271/1—1

Zanesljiva nadenka se sprejme takoj v papirni trgovini. Kje, pove „Prva anončna pi-sarna“. 424/3—1

Učence za specerijsko stroko se takoj sprejme. Naslov pove „Prva anončna pisarna“. 425/3—1

OSKAR REITER
IVANKA REITER ROJ. REMIC
POROČENA.
SLOVENJI GRADEC. LJUBLJANA.
LJUBLJANA, DNE 18. JULIJA 1911.

Valjšni mlin v Domžalah
I. BONČAR, LJUBLJANA
Centralna pisarna in skadišče: Poljanska c. 19.
Priporoča pšenično moko izvrstne kakovosti
kakor tudi otrobe in druge mlevske izdelke.

Zastopstvo in zaloga v Gorici:
Gruden & Co., Ston trg šte. 9.

Kuč za slabokrvne in prebolele je zdravniško priporočeno črno dalmatinsko vino Kuč najboljšo sredstvo. 5 kg franko K 4.50

Br. Novakovič, Ljubljana.

Hiša
v Ljubljani, ki se obrestuje na leto po 2800 K se proda za 30.000 K.

Hiša
z vrtom, 15 minut od Ljubljane, ki se obrestuje po 900 K na leto, se proda za 13.400 K.

Hiša
na deželi z gostilno, mesarijo in za-logo piva se proda za 10.000 K. Na-tančneje se poizve pri Ivanu Kerncu v Ljubljani, Hilsnerjeva ulica št. 12.

Pozor čevljarji!
Dva čevljarska stroja z vso opravo in orodjem se prav ceno prodaja. Poizve se: Karlovska cesta šte. 30.

CIRKUS
Adolf Strassburger
Danes v sredo dne 19. julija

dve veliki gala predstavi
Popoldan ob 4. uri. — Zvečer ob 8 1/4 uri.
Pri popoldanskih predstavah plačajo otroci do 12. leta in vojaki polovico. Zvečer popolno vstopnino.

Predprodaja vstopnic v c. kr. trafik „Union“ in v cirkusu pri blagajni.

Vsaki dan od 10. ure dopoldad javne skušnje in odprti hlevi.

V četrtek, dne 20. julija zvečer ob 8 1/4 uri

velika predstava
z novim programom.
Ravnateljstvo.

„JUTRO“ se prodaja v Ljubljani po 6 vinarjev v naslednjih tobakarnah:

Južni kolodvor, na peronu.
Državni kolodvor.
Blaž, Dunajska cesta.
Sever, Krakovski nasip.
Pichler, Kongresni trg.
Češark, Šelenburgova ulica.
Dolenec, Prešernova ulica.
Fuchs, Marije Terezije cesta.
Mrzlikar, Sodna ulica.
Šubie, Miklošičeva cesta.
Zupančič, Kolodvorska ulica.
Pirnat, Kolodvorska ulica.
Šenk, Resljeva cesta.
Kotnik, Šiška.
Tivell, na žel. prel. pri Nar. domu.
Košir, Hišlerjeva ulica.
Stlene, Valvazorjev trg.
Sušnik, Rimska cesta.
Ušeničnik, Židovska ulica.
Kleinsteln, Jurčičev trg.
Križaj, Sp. Šiška.

Wislak, Gosposka ulica.
Kustrin, Breg.
Tenente, Gradaška ulica.
Velkavrh, Sv. Jakoba trg.
Sitar, Florjanska ulica.
Blaznik, Stari trg.
Nagode, Mestni trg.
Kanc, Sv. Petra cesta.
Treo, Sv. Petra cesta.
Kušar, Sv. Petra cesta.
Podboj, Sv. Petra cesta.
Elsner, Kopitarjeva ulica.
Blizjak, Bohoričeva ulica.
Remžgar, Zelena jama.
Svetek, Zaloška cesta.
Jamšek, Tržaška cesta.
Štravs, Škofja ulica.
Likar, Glince.
Štrkovič, Dunajska cesta.
Klančnik, Tržaška cesta.

Oblastveno avtorizirani in zapriseženi

geometer Lisec

Ljubljana, Sodna ulica 3
prevzema vse zemljemerske
zadeve ter jih najhitreje
izvršuje po najnižji ceni.

4lepe konje

za težko in hitro vprego, ena primer-
na kobila (pincgavka) so takoj na
prodaj. Kupci naj ne zamudijo te
ugodne prilike in naj se zglase pri
gospodu

Josipu Seidlu
Spodnja Šiška 2.

V Zgornji Šiški, hiš. št. 65 ob
glavni cesti se z 1. avgustom dalje
odda, dobro idoča

kovačnica in kolarnica

prevzame se tudi lahko vse spadajoče
orodje označenih delavnic. Pojasnila
daje Josip Sever, gostilničar istotam.

Prva kranjska drogerija, parfu-
merija, fotomanufaktura itd.

Anton Kanc

Ljubljana, Židovska ulica št. 1.

Spedijska tvrdka

R. Ranzinger

je preselila mestno pisarno v
Šelenburgovo ul. št. 3.

Okasion nakup.

- K 8—** Jaket obleka iz čiste volne za gospode.
- K 6—** lepa bluza, ali krilo iz blaga, ali kostum za dame.
- K 4—** obleka iz blaga ali platna za otroke.
- K 2—** Pralna obleka za otroke klobuk ali slamnik za gospode ali dečke.

„Angleško skladišče oblek“

O. Bernatović
Ljubljana, Mestni trg 5.

Najboljše odgovori „Slovenca“ vsak
naš prijatelj, ako se naroči na „Jutro“,
ali pa najde novega naročnika!

Priznana največja, resnično domača, že
25 let obstoječa eksportna tvrdka.

Franc Čuden,

urar
Ljubljana, Prešernova ulica 1
samo nasproti Francišanske cerkve
je delničar

največjih tovarn švicarskih ur „Union“ v
Genovi in Bielu, on torej lahko po
originalno tovarniških cenah
garantirano zanesljivo, v vseh legah in
temperaturah po njegovem astronomičnem
regulatorju regulirane, svetovno znane

.. ALPINA URE ..

z matematično preciznim kolesjem — v
zlatu, tula, srebru, nikeljnu in jeklu

prodaja.
Nedosežno velika izbira. Večletno jamstvo.
Ceniki zastoj in poštnine prosti.

Lepo in belo lice

kakor tudi gladke in nežne roke podaja brez dvoma blagodišča
krema brez maščobe

„OLIMPIA“.

„OLIMPIA“ preparati odgovarjajo zahtevam najmodernejše ko-
zmetike, ter so kot taki najuspešnejše in popol-
noma neškodljivo sredstvo za negovanje kože.

Krema „OLIMPIA“ mali lonček K 1.20.
Krema „OLIMPIA“ veliki lonček K 2.—
Puder „OLIMPIA“ rosa K 1.50.
Puder „OLIMPIA“ creme K 1.50.
Puder „OLIMPIA“ beli K 1.50.
„OLIMPIA“ preparati se dobijo samo v lekarni

Ubald pl. Trnkoczy v Ljubljani
zraven rotovža.

: Inženier. : **A. DAUSEK** Civilni
..... : geometer. :
LJUBLJANA, Rimska cesta št. 9.
se priporoča za merjenje, prevajanje in sestavitve projektov ter
vseh vrst proračunov.

Fotografske aparate

in veliko zalogo vseh v to stroko spa-
dajočih potrebščin priporoča
fotomanufaktura in drogerija

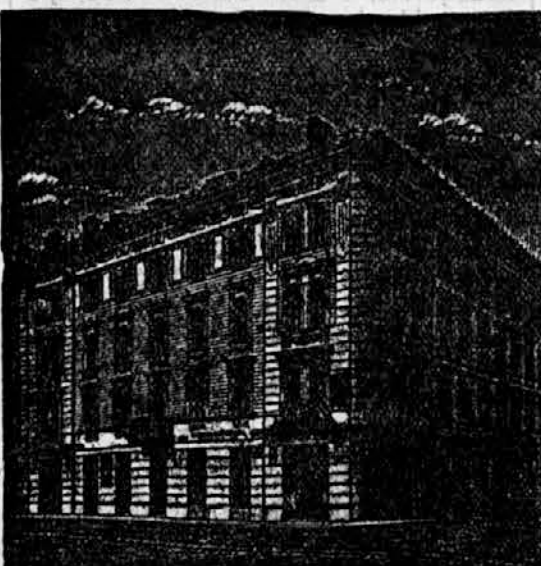
„Adrija“

v Ljubljani, Šelenburgova ulica 5.
Zunanja naročila izvršuje z obratno
pošto. — Ceniki so na razpolago.

Kupujte „JUTRO“.

Izvod samo 6 vinarjev.

Rezervni zaklad nad pol milijona kron	Kmetska posojilnica Ljubljanske okolice	Stanje hranilnih vlog dvajset milijonov kron
v lastnem združnem domu v LJUBLJANI Dunajska cesta št. 18		
obrestuje hranilne vloge po čistih 4 1/2 % brez odbitka rentnega davka		
Sprejema tudi vloge na tekoči račun v zvezi s čekovnim prometom ter jih obrestuje od dne vloge do dne dviga.		
Posojuje na zemljišča po 5% brez amortizacije ali na amorti- zacije po dogovoru.		
Telefon št. 185 interurban.		Rakun pri avstrijski pošti hranilnici št. 823.404, pri ogradni pošti hranilnici št. 13.894.
Eskomptuje trgovske menice.	Ustanovljena leta 1882.	Eskomptuje trgovske menice.
Denarni promet v letu 1910 K 100,000.000—		Upravno premoženje v letu 1910 K 20,500.000—

Ustanovljena leta 1831.

C. kr. priv. občna zavarovalnica Assicurazioni Generali v Trstu.

Glavni zastop v Ljubljani, Marijin trg, Sv. Petra cesta št. 2, v lastnem domu.

Zavaruje zoper požar na poslopih, pohištvo in blagu, tatinski vlom, škode vsled prevažanja, poškodbo zrcal in zvonov. — Na življenje in za doto v vseh
mogočih sestavah. — Tekom leta 1910. zavarovalo se je 19.215 oseb za kapital nad 155 milijonov kron na življenje. — Družba je izplačala za škode nad 1018
milijonov kron. Premoženje družbe znaša nad 392 milijonov kron.

Ustanovljena leta 1831.

Del. glavica:
K 5,000.000.

Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani.

Stritarjeva ulica št. 9.

Rez. fond nad:
K 610.000.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu in Gorici.
Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje od dne vloge po čistih **4 1/2 %**.